

Sygn. akt III CSK 300/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Ł. F., A. F., F. B. K. i H. B. K.

przy uczestnictwie H. P. i N. P.

o zasiedzenie służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w N. zmienił zaskarżone postanowienie z dnia 26 stycznia 2012 r. Sądu Rejonowego w Z. w ten sposób, że stwierdził zasiedzenie służebności przejazdu i przechodu na rzecz wnioskodawców.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestnicy wniesli skargę kasacyjną, wskazując, że istnieje istotne zagadnienie prawne związane z „dopuszczalnością przyjmowania przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń sądu pierwszej instancji”, istnieje potrzeba wykładni art. 285 w związku z art. 145 i w związku z art. 292 k.c., gdyż „bardzo nietypowy stan faktyczny sprawy” sprawia trudności w wykładni tego ostatniego przepisu, oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazują jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinni sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednołitych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

„Zagadnienie prawne” sformułowane przez skarżących jest zbyt ogólne, bez przekonującego uzasadnienia. Skarżący w istocie zarzucił brak kontroli instancyjnej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, gdyż Sąd drugiej instancji szczegółowo ustosunkował się do ustaleń Sądu pierwszej instancji.

Nie istnieje potrzeba wykładni art. 292 k.c., Sąd Najwyższy bowiem niejednokrotnie wypowiadał się na temat poruszanych przez skarżących kwestii (por. postanowienia z dnia 24 kwietnia 2002 r., V CKN 972/00 (OSP 2003, nr 7-8, poz. 100) i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CSK 38/05 (OSP 2006, nr 10 poz. 114). Należy przy tym podkreślić, że rozstrzyganie nietypowych przypadków, osadzonych w nietypowych stanach faktycznych należy z reguły do sądów *meriti*, a nie do Sądu Najwyższego.

Nie wykazano również oczywistej zasadności skargi, gdyż wymaganie to jest spełnione w razie wykazania, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.). Gdyby skarga była w sposób oczywisty zasadna, wystarczyłby krótki, jasny wywód, a nie kilkanaście stron szczegółowych rozważań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).